Hồi thứ ba mươi chín
Yên Bình vào cung báo mộng
Liêm Pha vâng chỉ phạt Tề

Nói về Yên Bình công chúa với cung nữ Hồng Tiêu, từ khi bị hại, linh hồn phảng phát không biết nương dựa vào đâu, cứ bay lửng đửng giữa chừng, rồi trở về tới Hàng Đan, vào trong thâm cung ứng mộng mà bày tỏ cùng cha mẹ. Khi tới nơi thấy lầu xưa nhện bủa, các cửa rêu in, trăm hoa đua nở mùa xuân, chạnh tủi hồng nhan bạc phận, bèn ngâm một bài thơ như vầy:

Vầng ác bay qua chen thỏ bạc

Trời xanh riêng ghét phận má hồng

Xưa nay những kẻ tài hoa bấy

Mang lấy tài hoa khổ tấm lòng.

Đây nhắc lại khi hai vợ chồng Triệu Long vương từ khi đưa công chúa qua Tề rồi, đêm ngày thương nhớ tấc dạ không khuây, có một đêm kia vợ chồng nằm không an giấc, tới canh đã thổn thức bồi hồi, mới nằm nhắm mắt mà lại mê man, bỗng nghe có tiếng người kêu: "Mẹ, mẹ ôi!" Trong vía vợ Triệu vương là Qua hậu nghe kêu, bèn bước xuống long sàng đi ra mở cửa chẳng dè thấy Yến Bình công chúa và cung nữ Hồng Tiêu, đầu bỏ tóc xỏa mình đầu vấy máu, khóc mà thưa rằng:

– Muôn tâu vương mẫu, con đây chẳng phải la ai? Vì phụ vương nghe lời Tương Như dùng mỹ nhân kế đưa con qua Tề ra mắt Tuyên Vương được có ba ngày, người rất yêu dấu, kế con tới thăm chính cung con toan dùng mưu độc dược, không dè con xú phụ hay được, nó đánh chết con Hồng Tiêu rất nên oan ức. Vương mẫu ôi, xin nghĩ tình cốt nhục mà rửa sự oán thù, đề binh thẳng tới Lâm Tri bắt cho được con Chung Vô Diệm, mổ lấy gan mà tế, mới tiêu được oan hồn. Xin vương mẫu hãy nhớ tới lời con, điều hiếu thảo sẽ còn kiếp khác.

Nói rồi cầm gươm nháng qua một cái thức thì biến mất. Qua hậu giật mình thức dậy, mới hay là điềm chiêm bao, bèn suy nghĩ một hồi bán tín bán nghi, liền kêu Triệu Long vương dậy, thuật hết các lời chiêm bao lại.

Hai vợ chồng rất lo sợ nằm ngủ không yên, phút đâu trời đà vừa sáng, Triệu Long vương lâm triều, văn võ triều bái xong rồi, Triệu Long vương bèn kêu thừa tướng là Lạn

Tương Như thăng điện, thuật hết điềm chiêm bao như vậy và bàn bàn coi kiết hung lẽ nào cho biết. Tương Như ngẫm nghĩ giây lâu tâu rằng:

– Sự mộng mị không chừng nên chẳng biết sự làm sao cho rõ giả chân, xin hãy sai người đi tới Lâm Tri thám thính lại mới tường hư thực.

Triệu vương liền sai quan tham mưu là Trương Hiển đi qua Đông Tề thám thính. Trương Hiển lĩnh mệnh đi luôn ngày đêm, chẳng bao lâu đã tới thành Lâm Tri giả làm thượng khách, vào hoàng thành thăm dò trước sau. Khi hỏi được tin chắc chắn liền trở về Hàng Đan phục chỉ. Đương lúc lâm triều, Trương Hiển thẳng vào đại điện tâu rằng:

– Ngu thần qua thám thính quả như điềm mộng ấy chẳng sai, bữa công chúa qua triều kiến Tuyên Vương rồi được phong làm Tây cung thứ hậu, đợi ba ngày qua ra mắt chính cung hoàng hậu. Chung Vô Diệm truyền cho nội thị dọn bày yến tiệc. Hồng Tiêu lại bỏ thuốc độc dâng lên, bị Vô Diệm thấu được sự duyên bèn đánh chết cả Hồng Tiêu và công chúa. Tuyên Vương mới nổi giận biếm Vô Diệm vào lãnh cung. Tới bữa tiết trung thu, tại lãnh cung lửa cháy còn Tiết Côn thì đã phản lạ Tề rồi ở Sơn Lăng mà giữ gìn mồ mả, sự bản thật nên ngu thần tâu lại.

Triệu vương nghe tâu, té xỉu xuống ngai, kêu cứu giây lâu mới tỉnh dậy, thì lệ nhỏ chứa chan căm hờn thay con củ phụ bất nhân và trách lây luôn Tuyên Vương vô nghĩa. Rồi vọng linh vị đặt bày ra cúng tế, cầu vong hồn công chúa tịnh độ siêu thăng. Triệu vương lúc ấy mới phán rằng:

– Có ai dám lãnh binh mà rửa hờn cho trẫm chăng?

Liêm Pha bước ra tâu rằng:

– Vi thần xin lĩnh mệnh đề quân tới Tề bang, bắt cho được Tuyên Vương trả thù cho công chúa.

Triệu vương cả mừng và hỏi rằng:

– Nguyên soái muốn dùng bao nhiêu binh mã?

Liêm Pha tâu:

– Làm tướng phải dùng người mưu mô, chẳng ỷ mình sức mạnh, quân sĩ phải cho tinh luyện, chẳng dụng sự đông nhiều, như nay vì thần đi qua đánh Đông Tề, mười muôn binh cũng đủ, mai là ngày huỳnh đạo, xin truyền hịch hưng sư.

Triệu vương nhậm lời, liền truyền cho nội thị bày tiệc tống hành. Thừa tướng là Tương Như bước ra bưng ba chung ngự tửu, mà chúc mừng cho Liêm Pha rằng:

– Cờ bay thắng trận, ngựa tới nên công.

Liêm Pha tạ ơn rồi lạy thiên tử về phủ, liền khiến bốn người con trai là Liêm Cương, Liêm Trực, Liêm Ấn, Liêm Đạt cầm lệnh tiễn tới thao trường mà thao luyện binh mã. Khi đó các cơ các trại nghe hiệu lệnh thì đều tới tề tựu, điểm lượt xong xuôi, Liêm Pha vào triều phục chỉ. Qua ngày sau, giờ dần Liêm Pha nguyên soái truyền lệnh cho chúng tướng làm lễ tế cờ, rồi phát pháo mở cửa thành chỉ thẳng Bạch Mã quan tấn phát.

Đây nói về Tuyên Vương là một người say mê tửu sắc, chẳng tưởng tới việc nhà, chỉ biết thịt cho béo rượu cho ngon, hầu gái năm bảy người, ấy gọi là nhân sinh quí thích chí mà thôi, cò nhiều khi ngậm ngùi Chung hậu, lại hằng ngày ngớ Triệu phi, dầu cho quốc phá thân nguy cám cảnh chữ: Giai nhân nan tái đắc.

Đêm nằm ngủ không an giấc, ruột tằm bối rối như tơ, một mình luống những ngẩn ngơ, mới nhắm mắt thì hồn vừa lìa xác thả chơi khắp nơi, thình lình thấy ngoài Ngọ Môn ở trên trời sa xuống một vật lớn như cái đấu, hồng quang chói sáng ngời, giây phút lại nổ ra một tiếng vang trời, vật ấy bể ra làm hai miếng, trong ánh sáng một nửa thấy có mộ người đàn ông nhảy ra, mình mặc áo giáp đen, đầu đội khôi đen, tay cầm trường thương, nhảy lên trên bảo điện chờn vờn tới muốn đâm mình, còn một nửa miếng kia thì thấy một bầy ong bay túa ra vô số, ấp tới phủ vây mình.

Đang lúc nguy cấp, là réo cứu giá om sòm, cả triều văn võ không thấy một người tới, đã gần hụt hơi. May đâu ở phía tây bắc có một người đàn bà, mình mặc áo đỏ cầm cây đại đao, bay thú chạy vào đánh với người mặc áo đen một trận, nào ông nào người đều tan hết. Tuyên Vương hết sức mừng!

Bèn giật mình mơ màng giấc mộng, hồi lâu tỉnh lại kế đâu gà gáy sáng, trời vừa hừng đông, Tuyên Vương cho đòi Yến Anh vào đến, quỳ lạy tung hô xong rồi, Tuyên Vương cho ngồi, mới thuật hết điềm chiêm bao lại và cậy bàn giải.

Yến Anh ngồi suy nghĩ hồi lâu, đã biết một vật lớn như cái đấu đó là Triệu vương, còn người khôi đen giáp đen là Liêm Pha, bầy ong là quân sĩ, còn người đàn bà là Chung nương nương. Chắc trong chừng nửa tháng đây ắt có Triệu binh tới đánh, thì thiên tử bị khốn nơi Đàm thành chớ chẳng khỏi.

Biết như vậy đã chắc, ngặt vì khó tiết lậu thiên cơ, nên không dám nói ra cho hết, liền truyền đem viết mực rồi tả một bài thơ giải như vầy:

Điềm chiêm bao thế ấy,

Kiết thiểu mà hung đa,

Đạo binh đã dấy động,

Sĩ tốt chết hàng hà.

Bởi mình gây nên họa,

Làm hao tổn nước nhà.

Đàm thành vua bị khốn,

Một trăm ngày mới ra.

Yến Anh viết rồi dâng lên cho vua xem, Tuyên Vương cả kinh mới hỏi:

– Như vậy mà quân sư có kế chi cứu quả nhân không?

Yến Anh tâu:

– Vì bệ hạ có tai nạn một trăm ngà, không thể chỉ cứu tinh, nhưng bây giờ bệ hạ phải dời qua Đàm thành, còn triều chính phải giao cho vương thúc.

Tuyên Vương nghe lời liền giáng chỉ cho vời vương thúc là Điền Dưỡng. Khi Điền Dưỡng vào triều, Tuyên Vương mời ngồi nơi cẩm đôn, rồi nói rằng:

– Nay cô gia dời qua Đàm thành tị nạn, triều chính nay nhờ vương thúc âu lo, chờ khi nào hết sự rủi ro, thì cô gia sẽ hồi triều trọng thưởng.

Điền Dưỡng vâng chỉ lui về. Tuyên Vương truyền lệnh cho quan ngự lâm, sửa sang những đồ ngự dụng mà đưa qua Đàm thành. Rồi Tuyên Vương từ biệt Trương phi và các cung nữ, còn Yến Anh lại viết một bức cẩm nang, giao cho vương thúc mà dặn rằng:

– Chừng nào có sự gấp rút hãy mở ra coi.

Sắp đặt đâu đó hẳn hòi, Yến Anh cùng đi theo hộ giá. Khi ấy quân ngự lâm đi trước, triều thần hộ tống theo sau chỉ dặm liễu băng ngàn, đi đến Đàm thành một nước.

Nói về quan huyện ở Đàm thành là Thạch Tú, khi nghe thiên tử giá lâm, liền truyền quâ mở hết cửa thành rồi cùng văn võ ra nghinh tiếp. Tuyên Vương vào ngồi giữa hành cung, văn võ triều bái xong xuôi, vua truyền cho tu bổ tràng trì để ngăn ngừa giặc giã. Các việc đã an bài, các quan đều giữ theo bổn phận.

Đây nói về Liêm Pha từ lúc vâng mạg lãnh binh, ngày đi đêm nghỉ chẳng bao lâu đã gần tới địa phận nước Tề, xảy thấy quân kỳ bài trở lại báo rằng:

– Trước mặt là Bạch Mã quan, thành giao giới của nước Tề, xin soái gia định đoạt.

Liêm nguyên soái bèn truyền lệnh cách thành ba mươi dặm hạ trại và chia ra thành năm dinh, canh tuần nghiêm nhặt, cấm người không được lìa giáp, ngựa chớ rời yên, thay đổi liền liền phhòng binh Tề cướp trại.

Còn tướng giữ ải Bạch Mã quan tên là Lưu Trinh. Khi nghe nói thiên tử dời qua Đàm thành mà tỵ nạn, đang ngồi suy nghĩ không rõ cớ gì, bỗng thấy quân thám tử vào báo:

– Triệu vương sai Liêm Pha đem mười vạn hùng binh, tới phủ vây quan ải, xin soái gia nghĩ lại tính công thủ lẽ nào?

Lưu Trinh nghe nói cả kinh và oán trách thiên tử bất minh, chẳng nghe lời quân sư can gián, tại nạp lấy Yến Bình công chúa, nên làm ra gây họa cho Tề bang. Liền truyền quân bế thành lại kỹ càng kỹ lưỡng, gác cung tiễn và cây đá lên thành cùng đêm ngày gìn giữ nghiêm nhặt. Còn Liêm Pha hạ trại xong xuôi nghỉ ngơi một đêm, rạng ngày thăng trướng, hai bên chư tướng đứng hầu. Liêm Pha mới hỏi:

– Có tướng nào xuất chiến lập công đầu chăng?

Khi ấy người con đầu là Liêm Cương xin đi. Liêm nguyên soái dặn dò cẩn thận, Liêm Cương cúi đầu vâng lệnh, cầm thương lên ngựa phát phát, kéo năm trăm quân dũng sĩ thẳng tới dưới thành khiêu chiến. Quân Tề xem thấy vào báo lại cho chủ soái hay, Lưu Trinh nghe báo nổi giận mà rằng:

– Tề, TRiệu tuy là hai nước, anh em như thể một nhà, tại dùng mỹ nhân kế đưa qua, nên sự thù oán càng sâu như biển. Nay Chung hậu bị hỏa hoạn, còn Điền Côn lại phản

Lâm Tri. Tề bang tới lúc khuynh nguy, thật ít kẻ khuôn trì xã tắc, ấy là tại vì bây phản trắc, chớ trách mỗ đảo điên.

Nói rồi cầm đao lên yên, dẫn theo tám viên tướng, phát pháo mở cửa ải xông ra. Liêm Cương thấy tướng Tề hình dung cao lớn, râu bạc phơ phơ thì hỏi rằng:

– Tướng già kia, xin hãy xưng họ tên, vậy chớ ông đi đâu đấy, muốn ra đây lượm cỏ hay sao?

Lưu Trinh nghe hỏi tức cười nói rằng:

– Thằng nhỏ miệng còn hôi sữa, mà dám khi người thái quá. Ta là Tề Tuyên Vương giá hạ, vô tư chính trực lão thần, làm chức Chiêu thảo tam quân, tên là Lưu Trinh nguyên soái, còn mầy là đồ tiểu bối, chớ mầy tên họ là gì?

Liêm Cương đáp rằng:

– Tên ta là Liêm Cương làm tiên phong tiền bộ, cha ta là đại nguyên soái phụng quân mạng đi phạt Tề.

Lưu Trinh nói:

– Như vậy thì cháu phải kêu ta bằng bác, bác đây với cha cháu vốn tình nghĩa anh em, sao cháu thấy bác giả cả lem nhem, cháu lại đem lòng khi dễ.

Liêm Cương đáp:

– Dám thưa bác, cháu cam thất lễ, trên ngựa cung thân, vì Tề vương ăn ở bất nhân để Vô Diệm gây nên thù oán, một ngày giết chết hai mạng. Triệu vương không lẽ làm thinh, nên sai cha cháu lãnh binh, quyết bắt cho được con Chung xú phụ.

Lưu Trinh nói:

– Khuyên cháu hãy bớt giận, để bác phân giải lại cho cháu nghe. Chung nương nương vốn thật người ngay, vì công chúa gây nên tai họa, khi công chúa vào cung đã được ba ngày, mới tới Chiêu Dương mà triều hạ, thì Chung hậu cũng dọn đồ yến tiệc vui mừng, ai ngờ có con thể nữ là Hồng Tiêu đem thuốc độc bỏ vào trong rượu mà hại người, không dè Chung hậu bắt được nổi giận đánh chết tươi. Ấy là hại nhân nhân hại. Lại có câu: Thiên bất dung gian, chớ có phải là tại Chung hậu không rộng khoan mà gây ra oán đây.

Liêm Cương nói:

– Thôi bác chớ khá nhiều lời, bảo lão hôn quân đem con xú phụ ra đây, cháu bắt nó lăn đen mà tế công chúa thì vạn sự giai hữu, bằng không thì quân dân Tề đều làm quỷ không đầu, lại quan ải cũng hóa ra tro bụi nữa.

Lưu TRinh nghe thằng nhỏ nói xấc thì cả giận, xách đao lại chém đùa. Liêm Cương cũng đưa thương ra đánh, kẻ già người trẻ, một đao một thương trong hội chiến trường ai cũng ra tài nỗ lực, đánh có hơn năm mươi hiệp chưa định hơn thua, quân Kỳ bài vào báo lại cho Liêm Pha hay. Liêm Pha kíp liền nai nịt lên ngựa đề thương có dẫn theo một

người anh em bạn, tên là Kim Tiền Bâu cùng ba đứa con anh dũng đồng ra lược trận tức thì.

Khi ấy Liêm Cương thấy Lưu Trinh đuối sức, muốn bắt sống để lập công, không dè Lưu Trinh liệu bề chống ngăn không nổi, bèn quay ngựa chạy dài. Liêm Cương quất ngựa rượt theo, muốn rút cây Kim tiêu ra mà đánh, lại bị tám viên chiến tướng của Lưu Trinh, thấy chúa soái mình thua chạy, đồng xông ra một lượt tiếp chiến.

Liêm Pha thấy vậy cũng ùa binh ra trợ chiến, hai bên đánh vùi một trận, binh Tề đuối sức chạy vào thành. Liêm Pha huy động tam quân rượt nà theo, trên thành xem thấy lăn cây hạ đá và tên bắn xuống như mưa. Quân Triệu đương lúc thừa thắng nên không run sợ, bốn người con của Liêm Pha chia nhau ra phủ vây bốn cửa, đánh áp vào thành, Lưu Trinh liệu bề không xong bèn mở cửa tây môn phá vòng vây chạy về Lâm Tri chịu tội.

Liêm Pha khi ấy nhập thành xuất bảng an dân, bá tính thảy đều vui đẹp. Rồi đó liền viết một đạp điếu văn, sai quan về Hàng Đan báo tiệp.

Lúc ấy đương khi Triệu vương lâm triều, quan huỳnh môn vào quỳ dâng bảng tấu của Liêm Pha. Triệu vương xem rồi mừng rỡ vô cùng và khen ngợi Liêm Cương thật là tướng môn xuất tướng, mới gia phong làm chức Thần sát tướng quân, lại sai sứ đưa ra một muôn học lương và hai chục đãi vàng ròng để Liêm Pha khao thưởng quân sĩ.

Đây nhắc lại Tuyên Vương dời qua Đàm thành tị nạn, còn việc triều đình thì giao hết cho nhiếp chính vương là Điền Dưỡng. Lúc này nhiếp chính vương lâm triều, văn võ bái tụng hô xong, quan huỳnh môn vào tâu rằng:

– Nay có chủ soái ở Bạch Mã quan là Lưu Trinh về triều, còn đang đứng trước Ngọ Môn đợi lệnh.

Lão vương truyền chỉ cho vào. Lưu Trinh vô đến quỳ lạy vừa khóc vừa tâu rằng:

– Cha con Liêm Pha võ nghệ rất cao cường nên mạt tướng dang không nổi, bởi vậy cho nên quan ải đã thất thủ, tội tôi dư muôn thác.

Lão vương nghe tấu làm thinh một hồi rồi trách thầm rằng: Yến Anh bảo tấu cho ta làm nhiếp chính làm chi, nay vua tôi nó đem nhau đi rồi ra cũng khó bề toan liệu. Trách như vậy rồi liền giáng chỉ tha tôi cho Lưu Trinh và khiến văn võ triều đình phải lo mưu cự địch, việc rồi trời tối bèn bãi triều.

Còn Liêm Pha sau khi chiếm được Bạch Mã quan, an dưỡng binh sĩ ba ngày rồi phát pháo mở cửa thành, kéo binh ra nhắm Lâm Tri thẳng tới. Khi đi được vài ngày, quân kỳ bài trở lại báo rằng:

– Đây đã gần tới kinh thành Lâm Tri, trước mặt là Hỗn Hải quan, xin soái gia hạ lệnh.

Liêm Pha truyền cho ta quân đóng trại, chia ra làm năm dinh và bốn phía đào lũy thả chông, đề phòng dinh Tề cướp phá. Khi đó sinh kỳ rực rỡ, kiếm kích nghiêm trang, cấm

thương khách qua lại và cũng chẳng cho ra vào tin tức. Muôn dân thảy đều than khóc, bốn phía thành vây chặt như nêm, qua ngày sau Liêm Pha truyền cho quân cơm nước xong rồi, nai nịt ra trận. Liêm Pha và Liêm Ấn đem binh đi tiền đội, còn Liêm Thuận và Liêm Đạt hậu tập theo sau, đồng lãnh mấy ngàn binh, tới cửa đông khiêu chiến.

Khi nhiếp chính vương nghe thấy tiếng pháo nổ, dắt bá quan lên trên vọng địch lầu mà xem, thấy binh Triệu oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng, bốn hướng tám phương thảy đều vây hãm, lại thấy tướng Triệu đã tới dưới thành thảo chiến, bèn kêu bá quan hỏi rằng:

– Có ai vì cô gia dám ra cự địch không?

Nói vừa dứt tiếng thì có một tướng bước ra tâu rằng:

– Ngu thần lĩnh mệnh quyết ra bắt cho được Liêm Pha, kẻo nó khi dễ nước ta, nguyện bất dung tha nghịch tặc.

Lão vương xem lại, người ấy tên là Thanh Hổ, chức làm Đề điệu quan, lão vương cho đi và dặng rằng:

– Liêm Pha là người anh dũng, tướng quân phải đề phòng cho lắm, và khá tua vì nước lập công, kẻo để Triệu bang khi dễ.

Thanh Hổ cúi đầu vâng mệnh, cầm đao lên ngựa, dẫn theo bốn viên chiến tướng cùng một ngàn binh dũng lực xông ra trận. Liêm Pha khi ấy xem thấy hỏi rằng:

– Tướng ra đó tên họ là gì?

Thanh Hổ đáp:

– Ta là Đề điệu ngũ dinh tên là Thanh Hổ, vậy chớ tướng quân có phải là Liêm Pha chăng?

Liêm Pha đáp phải và nói rằng:

– Lão tướng đã biết danh bổn soái sao không xuống ngựa đầu hàng? Vậy thôi hãy trở về nói và dâng hàng biểu, thì bình an vô sự.

Thanh Hổ nói:

– Nguyên soái chưa rõ để lão phân lại cho nghe. Vốn Chung hậu đã bị cháy thành tro, chớ ví như người còn sống, thì nguyên soái khó nổi tới Lâm Tri vây hãm, còn công chúa là cành vàng lá ngọc, có lẽ đâu đi làm bé nước người, chẳng qua là Triệu vương muốn dùng kế mỹ nhân, nên mới đày con chịu chết.

Liêm Pha nghe Chung hậu chết rồi thì có ý mừng thầm, lại nghe xúc phạm đến chúa mình nên xốc thương đâm tới, Thanh Hổ vội đưa đao ra đỡ.

Hai tướng đánh nhầu hơn năm mươi hiệp sức cũng cầm đồng, Liêm Pha có ý khen thầm. Thanh Hổ thì cả giận, bèn vung thương đâm đùa. Thanh Hổ tuy già mà sức còn mạnh. Liêm Pha bèn sinh một kế, gọi là kế hồi thương.

Thanh Hổ chẳng kịp trở đương, bị kế ấy nhào xuống ngựa chết tốt. Liêm Cương và Liêm Ấn giục binh áp tới cắt lấy đầu và đánh loạn đả, binh Tề vỡ tan chạy hết.